

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha, Trojanova 12, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č. j. MMB/0410005/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 2. 11. 2011, č. j. MMB/0410005/2011, a rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Žabovřesky ze dne 30. 8. 2011, č. j. MCBZAB/10179/11/OF/Zemn, sp. zn. MCBZAB/07939/01/11/OF/Zemn, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 922 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce změnil platební výměr Úřadu městské části Brno-Žabovřesky (dále též „správce poplatku“) ze dne 30. 8. 2011, č. j. MCBZAB/10179/11/OF/Zemn, sp. zn. MCBZAB/07939/01/11/OF/Zemn. Tímto platebním výměrem správce poplatku za období 1. 1. 2009 – 30. 6. 2010, vyměřil žalobci za 7 ks interaktivních videoloterních terminálů povolených Ministerstvem financí na území městské části (na adrese Makovského nám. 2574/1) místní poplatek „za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, a to dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (dále též „vyhláška č. 17/1998“), a to v celkové výši 215 000 Kč.

[2] Rozhodnutím o odvolání žalovaný změnil vyměřenou částku 215 000 Kč na částku 210 000 Kč, do výroku platebního výměru doplnil specifikaci 7 ks zpoplatněných výherních hracích přístrojů, a slova „s uplatněním postupu podle ustanovení § 98 daňového řádu“, z celého textu platebního výměru vypustil slova „nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, a z poučení vypustil poslední větu. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl.

[3] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný v první řadě uvedl, že místní poplatek byl vyměřen na základě pomůcek. Žalobce totiž ani přes výzvu neposkytl správci poplatku údaje potřebné pro stanovení výše místního poplatku. V důsledku toho nebylo možné vyměřit místní poplatek dokazováním. Žalovaný shledal, že pro vyměření místního poplatku na základě pomůcek byly splněny zákonné předpoklady. Pomůckou byl v daném případě seznam povolených zařízení zpracovaný Ministerstvem financí. Použití této pomůcky bylo přiměřené, stejně jako úvaha správce poplatku, že povolená zařízení byla s největší pravděpodobností také provozována. Lze totiž odůvodněně předpokládat zájem poplatníka na provozování povolených zařízení.

[4] Dále se žalovaný ztotožnil s názorem správce poplatku, že s ohledem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 spadají koncová zařízení centrálních loterních systémů (CLS) pod pojem výherního hracího přístroje v širším smyslu dle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“). Z tohoto důvodu tato koncová zařízení, tedy interaktivní videoloterní terminály (IVT, VLT), podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od jeho zavedení do zákona o místních poplatcích od 1. 1. 1998. Na území statutárního města Brna byl v předmětném poplatkovém období místní poplatek stanoven vyhláškou č. 17/1998.

[5] Před 1. 7. 2010 obce tento místní poplatek nevybíraly, neboť byly nuceny akceptovat nesprávné tvrzení provozovatelů podpořené stanoviskem Ministerstva financí, že

videoloterní terminály nejsou výherními hracími přístroji, ale specifickými zařízeními zcela jiného charakteru. Daňový řád umožňuje vyměřit místní poplatky ve lhůtě tří let od jejich splatnosti. V tomto rozsahu bylo možné vyměřit místní poplatek i zpětně. Nejedná se tak o nepřipustnou retroaktivitu ani o porušení právní jistoty. Možnost změny výkladu právního předpisu a dlouhodobé správní praxe ostatně připouští i Ústavní soud. V otázce zpoplatňování zařízení naplňujících širší definici výherního hracího přístroje došlo ke změně relevantních společenských okolností (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/06). Tato změna je dána novým pohledem na charakter videoloterních terminálů, jak plyne z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Postup správce poplatku přitom směřuje k ochraně ústavně zaručeného práva obcí na samosprávu.

[6] Situace dlouhodobě přinášela užitek pouze provozovatelům. Naopak obce nemohly nijak zasahovat do umísťování videoloterních terminálů ani je nemohly zpoplatňovat. To vše pouze v důsledku nesprávného výkladu zákona o loteriích. Stejná logika, jakou Ústavní soud použil v otázce regulace videoloterních terminálů, může být použita i v otázce jejich zpoplatnění. Citovaný nálezy omezil použití užší definice výhradně pro potřeby povolování výherních hracích přístrojů. Adresátem nesprávného výkladu právní normy byl též správce poplatku. Je spravedlivé, aby byly důsledky nesprávného výkladu mezi adresáty právní normy rozděleny. Mezi je v tomto ohledu lhůta stanovená v § 148 daňového řádu.

[7] Pokud jde o procesní postup správce poplatku, žalovaný konstatoval, že výzva správce poplatku ze dne 30. 6. 2011 dle § 92 odst. 4 daňového řádu nemohla být určitější. Ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu je přitom odlišné od předchozího § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Vymezuje oprávnění správce poplatku. Nelze též odhlížet od specifik správy místních poplatků. Výzva k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně je nejvhodnějším nástrojem, který daňový řád správci poplatku nabízí. Výzva tedy byla vydána v souladu s daňovým řádem a nesplnění povinnosti uložené výzvou má následek předpokládaný ustanovením § 98 odst. 1 daňového řádu.

[8] Správce poplatku neodepřel žalobci právo seznámit se s požitými pomůckami. Ze správního spisu není patrné, že by žalobce projevil zájem nahlížet do spisu či seznámit se s pomůckami. Na skutečnost, že místní poplatek bude v případě nevyhovění výzvě vyměřen podle pomůcek, byl poplatník důrazně upozorněn.

[9] Konkrétní data uvedení jednotlivých zpoplatněných zařízení do provozu žalobce uplatnil až v rámci odvolacího řízení, žalovaný k nim tudíž dle § 114 odst. 4 daňového řádu nemohl přihlídnout.

[10] Na závěr žalovaný odůvodnil změny, jež vůči platebnímu výměru učinil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[11] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. V ní po podrobném popisu správního řízení v první řadě vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že jsou závěry Ústavního soudu obsažené v nálezů sp. zn. Pl. ÚS 29/10 použitelné pro problematiku

místních poplatků. Správní orgány tento nálezu interpretovaly zcela účelově a shledaly, že pojem výherní hrací přístroj použitý v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích má být vykládán ve smyslu definice obsažené v § 2 písm. e) zákona o loteriích.

[12] V citovaném nálezu se ovšem Ústavní soud zabýval definicí výherního hracího přístroje pouze ve vztahu k § 50 odst. 4 zákona o loteriích, který upravuje možnost obcí regulovat umístování těchto herních zařízení. Pro účely této regulace pak je, dle Ústavního soudu, rozhodující vymezení pojmu výherní hrací přístroj v § 2 písm. e) zákona o loteriích. Úprava umístování videoloterních terminálů na území obce tak spadá do její normotvorné působnosti. Tyto závěry ovšem nelze automaticky aplikovat v rámci zcela odlišné problematiky místních poplatků. Z bodu 40. nálezu nijak neplyne, že by se pod některou z definic pojmu výherní hrací přístroj měly podřazovat tyto pojmy užívané v jiných právních předpisech.

[13] Pokud správce poplatku již dříve zastával názor, že videoloterní terminály jsou výherními hracími přístroji v širším smyslu, mohl takový názor též dříve prezentovat, popř. se o takový výklad alespoň pokusit. Žalovaný postupoval alibisticky a veden snahou získat od žalobce větší objem finančních prostředků. Případná dřívější nesprávná aplikace zákona o místních poplatcích správcem poplatku nemůže být přičítána žalobci coby adresátu právní normy, tedy tomu, kdo je povinen se danou normou řídit. Žalobce nemohl, na rozdíl od správce poplatku, aplikaci zákona o místních poplatcích nijak ovlivnit. Nemusí ho též vůbec zajímat, čím byl správce poplatku při výkladu zákona o místních poplatcích ovlivňován.

[14] Žalobce dále poukázal na porušení základních principů právního státu, zejména právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, a obecného zákazu retroaktivity a retroaktivního výkladu právních norem. Žalobce v předmětném poplatkovém období provozoval hru prostřednictvím centrálního loterního systému. V tomto období ovšem bylo všeobecně a dlouhodobě akceptováno, že centrální loterní systém či jeho dílčí části nejsou považovány za výherní hrací přístroje ve smyslu zákona o loteriích a nepodléhají tak místnímu poplatku. Žalobce o neexistenci své poplatkové povinnosti neměl pochyb, což bylo opřeno též o dlouhodobou praxi správních orgánů, které od roku 1998 (resp. 2004) nikdy za provozované videoloterní terminály zaplacení místního poplatku nevyžadovaly. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 610/06.

[15] Zásah správce poplatku je závažnější v tom, že byl proveden zpětně, konkrétně za dva roky zpět. Pokud by žalobce měl přistoupit na myšlenku změny výkladu zákona o místních poplatcích vyvolané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 29/10, mělo by se jednat pouze o změnu výkladu *ex nunc* a nikoli o změnu zasahující do minulosti.

[16] Postup správce poplatku je navíc třeba hodnotit jako rozporný s obecným zákazem retroaktivity právních norem či jejich retroaktivního výkladu (nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 215/94). Žalobce v předmětném poplatkovém období nemohl na základě žádných relevantních skutečností očekávat, že jeho podnikatelská činnost bude zpětně podrobena poplatkové povinnosti. Správní orgány tak zcela ignorovaly legitimní očekávání žalobce (nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 814/06).

[17] Žalobce brojil též proti nesprávnosti postupu správce poplatku. Uvedl, že správce poplatku jej kontaktoval prostřednictvím výzvy k prokázání skutečností ze dne 30. 6. 2011. Správce poplatku však nijak neupřesnil výherní hrací přístroje, jichž se výzva týkala. Žalobce tak nemohl vědět, k čemu se vlastně výzva vztahuje. Až z platebního výměru žalobce zjistil, že se výzva týkala sedmi kusů videoloterních terminálů. K těmto terminálům žalobce nikdy nesplnil ohlašovací povinnost, neboť si jí nebyl vědom. Žalobce ovšem nemůže nést odpovědnost za to, že správce poplatku chybně, zmatečně či nepřesně formuloval své dotazy. I z judikatury Ústavního soudu (č. 130/1996 Sb.) přitom plyne, že správce daně nemůže vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale jen k prokázání toho, co již sám tvrdil. Výzva tedy byla vadná, neboť žalobce nic netvrdil. Ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu i podle komentářové literatury odpovídá dřívějšímu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Taková výzva se tedy vydává, vyžaduje-li to průběh řízení. V daném případě ovšem žádné řízení neprobíhalo.

[18] Současně tak nebyl ani dán důvod pro vyměření poplatku na základě pomůcek dle § 98 daňového řádu. Žalobce neporušil žádnou svou povinnost, naopak na výzvu řádně zareagoval. Na žalobcovu odpověď však již správce poplatku nerefletoval a rovnou přistoupil k vyměření poplatku. O obsahu pomůcek má přitom být daňový subjekt informován a má též právo se k nim vyjádřit. Seznam Ministerstva financí, o němž se žalobce dozvěděl až z odůvodnění platebního výměru, však žalobci nebyl poskytnut.

[19] Žalobce též namítl, že správce poplatku u zpoplatněných zařízení nezkoumal dobu jejich skutečného uvedení do provozu. V této otázce vycházel pouze z předpokladu jejich provozování.

[20] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[21] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ve věci jde o spor o zpoplatnění koncových zařízení centrálních loterních systémů jako výherních hracích přístrojů v období předcházejícím novelizaci zákona o místních poplatcích zákonem č. 183/2010 Sb. Dle žalovaného tato zařízení lze podřadit pod pojem výherní hrací přístroj, a proto v období do 15. 6. 2010 podléhala místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj. K závěru, že koncová zařízení centrálních loterních systémů lze podřadit pod pojem výherní hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona o loteriích, a podléhají tedy místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, správní orgány dospěl v souvislosti s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Tento nález má určitý zobecňující přesah, pokud jde o použití definice výherního hracího přístroje.

[22] Koncová zařízení centrálních loterních systémů jsou zařízeními, která plní a vždy plnila stejnou funkci jako výherní hrací přístroje. Napohled jsou od těchto zařízení neodlišitelná. Provozovatelé těchto zařízení s podporou Ministerstva financí coby povolujícího orgánu těmito zařízeními obce doslova zahltili. Podle jejich výkladu, akceptovaného Ministerstvem financí a z pozice tohoto centrálního orgánu státní správy vnučeného obcím, je nebylo

možno ani regulovat, ani zpoplatňovat místním poplatkem. Obce tak byly proti nekontrolovatelnému šíření těchto hazardních her naprosto bezmocné. V této souvislosti žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 170/11, podle něhož řešení, která se přiči požadavku rozumného a spravedlivého uspořádání vztahů, jsou nepřijatelná. Soudu přísluší, aby odmítl mechanickou interpretaci a aplikaci zákona přinášející nerozumné či nespravedlivé důsledky.

[23] Možnost změny výkladu právního předpisu a dlouhodobé správní praxe připouští i Ústavní soud. V otázce zpoplatňování zařízení naplňujících širší definici výherního hracího přístroje došlo ke změně relevantních společenských okolností, jak je předpokládá například nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/06. Změna společenských okolností je zde dána novým pohledem na charakter videoloterních terminálů vyplývajícím z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10.

[24] K procesním námitkám žalobce odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[25] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[26] V replice žalobce konstatoval, že koncová zařízení centrálních loterních systémů neplní stejnou funkci jako výherní hrací přístroje. O jejich rozdílnosti svědčí též přístup Ministerstva financí. Dále dodal, že jak plyne z judikatury Ústavního soudu, mohly obce umístování videoloterních terminálů regulovat dle § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 170/11, na nějž odkazoval žalovaný, se pak týkal výkladu soukromého práva, nikoli práva veřejného. Správní orgán má dbát na to, aby výkladem práva nedocházelo k důsledkům nespravedlivým vůči jednotlivcům a ne svým odvážným výkladem soukromé subjekty naopak poškozovat.

V. Jednání konané dne 3. 12. 2013

[27] Žalobce při jednání setrval na svých již písemně uplatněných argumentech. Řádně obeslaný žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

VI. Právní hodnocení soudu

[28] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[29] V daném případě se stala předmětem sporu zejména skutečnost, zda koncová zařízení centrálních loterních systémů (tedy interaktivní videoloterní terminály) podléhala v předmětném poplatkovém období, tedy v období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010, místnímu poplatku.

[30] Pro věc je podstatná následující právní úprava.

[31] Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, mohly obce vybírat *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj*. Tento poplatek byl konkretizován v § 10a téhož zákona:

§ 10a

(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj.¹⁵⁾ Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[32] Po novele provedené zákonem č. 183/2010 Sb. zákon o místních poplatcích (ve znění účinném od 16. 6. 2010 do 13. 10. 2011) v § 1 písm. g) stanovil, že obce mohou vybírat *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾*. Konkretizující § 10a pak zněl takto:

§ 10a

(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[33] Poznámka pod čarou 15) přitom po celou dobu zněla: *Zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.*

[34] Pokud jde o další legislativní vývoj v dané problematice, zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování a zpoplatňování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Novela upravila znění zákona o místních poplatcích (s účinností od 14. 10. 2011 do 31. 12. 2011) tak, že z § 1 písm. g) a § 10a výslovně a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“.

[35] Co se týče zákona o loteriích (ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období), ten v § 2 písm. e) stanovil, že loteriemi a jinými podobnými hrami jsou též *sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*. V § 17 odst. 1 však tentýž zákon současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče*.

[36] Teprve novela provedená zákonem č. 300/2011 Sb. přinesla (s účinností od 1. 1. 2012) legislativní vymezení centrálního loterního systému, prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že *funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“)*. *Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému*.

[37] Zde je nutno v první řadě uvést, že správní orgány neaplikovaly právní předpisy zpětně (retroaktivně). Zákon o místních poplatcích použily ve znění účinném pro předmětné poplatkové období. Pouze retrospektivním způsobem změnily výklad jeho ustanovení.

[38] Současně má ovšem soud za to, že z nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), neplyne, že by se užší definice výherního hracího přístroje (§ 17 zákona o loteriích) použila pouze pro účely umístování těchto herních zařízení, zatímco širší definice výherního hracího přístroje [§ 2 písm. e) zákona o loteriích] by se aplikovala ve všech ostatních případech. Ústavní soud se pohyboval čistě na půdorysu zákona o loteriích, a to pouze ve vztahu k věci jím projednávané, tedy k otázce možnosti obcí regulovat umístování videoloterních terminálů.

[39] Uvedené je patrné např. z odst. 40. tohoto nálezu, v němž Ústavní soud uvedl, že „*zatímco úzká definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona je použitelná toliko v rámci ustanovení obsažených v části druhé loterijního zákona označené rubrikou „Výherní hrací přístroje“, širší vymezení výherních hracích přístrojů podle § 2 písm. e) loterijního zákona je aplikovatelné v kontextu oněch obecných a společných částí loterijního zákona, tj. části první označené „Úvodní ustanovení“ a části šesté nadepsané „Ustanovení společná, přechodná a závěrečná“*“.

[40] Vycházely-li tedy správní orgány z tohoto nálezu bez dalšího i v otázce zpoplatnění videoloterních terminálů, jeví se takový postup být zkratkovitý až účelový.

[41] Jak uvedeno výše, ve věci řešené Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 29/10 šlo o regulaci umístování videoloterních terminálů – obce hájily své právo na samosprávu (konkrétně právo mít vliv na to, zda a popř. kde na svém území budou mít tyto terminály umístěny), provozovatelům šlo o jejich právo na podnikání. Orgánem s rozhodovací pravomocí přitom bylo Ministerstvo financí. Provozovatelé a obce tak v daném sporu byly v zásadě v rovném postavení.

[42] Pokud však jde o výběr místních poplatků, tak nelze, i přes jejich určitou regulační funkci (tedy též odraz práva na samosprávu), popřít, že obce se zde vůči provozovatelům nalézají ve vrchnostenském postavení, neboť rozhodují o platebních povinnostech provozovatelů.

[43] Zákon o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období, odkazoval pro účely výběru místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj obecně na zákon o loteriích. Jak ovšem shledal již Ústavní soud v citovaném nálezu, tento zákon obsahoval dvě definice výherního hracího přístroje – širší [§ 2 písm. e) zákona o loteriích (Úvodní ustanovení)] a užší [§ 17 (Část druhá Výherní hrací přístroje)].

[44] V takovém případě bylo nutno pro účely výběru místního poplatku aplikovat definici užší, a to v souladu se zásadou *in dubio mitius*. Ústavní soud k tomu např. v nálezu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 [N 145/31 SbNU 291], uvedl, že „za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy). Z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní podle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), tedy při *de facto* odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny podle čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno, v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (*in dubio mitius*).“

[45] Obdobně např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS (shodně též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, ve věci „Komerční banka, a. s.“, publ. pod č. 1778/2009 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), plyne, že při posuzování věci je nutno „dbát některých základních principů daňového práva (a veřejného práva obecně), které jsou v daných souvislostech relevantní, zejména principu legální licence a enumerativnosti státních pretenzí, principu právní jistoty a principu předvídatelnosti právní regulace, z nichž plyne zákaz analogie v neprospěch daňového subjektu a zásada, že v případě, že daňový zákon z důvodu své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo „mezery v zákoně“ umožňuje vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější (neboť je věcí státu, aby formuloval své daňové zákony natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti; v opačném případě by se jednalo o nepřipustnou libovůli zákonodárce).“

[46] Avšak i kdyby zde výše zmíněné definiční alternativy neexistovaly, a nálezem Ústavního soudu by došlo k vyjasnění výkladu pojmu výherní hrací přístroj též pro účely

místního poplatku, mohl by správce poplatku tento výklad, odlišný od jeho výkladu a postupu dřívějšího (a mírnějšího vůči poplatníkům), aplikovat pouze do budoucna, tedy ve vztahu k ještě neuběhnuvším poplatkovým obdobím. Jak totiž plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, ve věci „*L'ORÉAL Česká republika s. r. o.*“ (publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS), „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“ Obdobně viz též např. odstavce 9. až 11. nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06 [N 18/48 SbNU 195].

[47] Dle tvrzení žalobce byly videoloterní terminály zaváděny od roku 2004, nebyly považovány za výherní hrací přístroje a nebyly také jako výherní hrací přístroje zpoplatňovány. Tomuto tvrzení dal v zásadě za pravdu též žalovaný, který uvedl, že vzhledem k výkladu zastávanému Ministerstvem financí obce nemohly videoloterní terminály zpoplatňovat ani regulovat jejich umístění. Z toho ovšem plyne jednoznačný závěr ohledně správní praxe týkající se zpoplatňování videoloterních terminálů, tedy že tyto nebyly zpoplatňovány dle zákona o místních poplatcích.

[48] Zvrat v jejich zpoplatňování přinesl až zákon č. 183/2010 Sb., který s účinností od 16. 6. 2010 zavedl do zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ (JTHZ). K předmětné novelizaci zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, nejen jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly, ale zejména to, že i dle zákonodárce nešlo doposud videoloterní terminály zpoplatňovat místním poplatkem: „[...] *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - říkáme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]*“

[49] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] *Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou*

přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[50] Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných herních zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[51] K uvedenému lze dodat, že Nejvyšší správní soud v recentní judikatuře akceptuje odlišnosti mezi výherními hracími přístroji a videoloterními terminály. Např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013-34, ve věci „multigate a. s.“, uvedl, že „z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi VHP a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi ‚moderním typem‘ VHP. Pak se ovšem nutně nabízí otázka, proč by zákonodárce tuto novou kategorii přístrojů vůbec zaváděl a samostatně ji zpoplatňoval (postačilo by případně novelizovat definici VHP uvedenou v § 17 odst. 1 zákona o loteriích). [...] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení, ve srovnání se stávajícími VHP, neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit.“

[52] Až po cca roční aplikaci novelizovaného zákona o místních poplatcích byl (v polovině roku 2011) vydán nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, jehož závěry správce poplatku využil ke zpoplatnění videoloterních terminálů za předcházející období, u nichž ještě neuplynula prekluzivní lhůta. Jak však plyne z výše uvedeného, takový postup byl nezákonný. Taková změna správní praxe mohla směřovat jen do budoucna. V daném případě však již nebylo možné ani to, neboť došlo ke změně právní úpravy.

[53] Ve věci je nutno zdůraznit, že Krajský soud v Brně se předmětnou otázkou již zabýval, a to například v rozsudku ze dne 19. 6. 2013, č. j. 31 Af 8/2012-88, v němž dospěl k závěru shodnému s názorem žalovaného. Senát 29 Krajského soudu v Brně se s tímto závěrem neztotožnil. I při vědomí skutečnosti, že krajské soudy by měly rozhodovat tak, aby nepřispívaly ke vzniku názorových rozporů a rozhodovaly pokud možno jednotně, dospěl k závěru o neudržitelnosti tohoto výkladu zejména z hlediska ochrany ústavně zaručených práv jednotlivce. Proto se od již dříve vysloveného názoru tohoto soudu odklonil přímo rozhodnutím ve věci samé, neboť krajský soud nemá možnost obrátit se na těleso obdobné rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (srov. zejména § 17 s. ř. s.).

[54] I přes výše uvedené se soud zabýval i dalšími žalobními body.

[55] Zde je třeba ve vztahu k hmotněprávním otázkám ještě konstatovat, že zákon o místních poplatcích, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období, umožňoval zpoplatnění již povolených, nikoli fakticky provozovaných zařízení. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 [U 55/15 SbNU 309], v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj. V daném případě ovšem byla tato zákonná možnost omezena vyhláškou č. 17/1998, která vznik poplatkové povinnosti vázala na uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

[56] Pochybení správních orgánů soud ovšem shledal i v rovině procesní (při níž je možno odhlédnout od výše rozebrané problematiky hmotněprávní, tedy, jinými slovy řečeno, i pokud by názor správních orgánů na zpoplatnění videoloterních terminálů coby výherních hracích přístrojů byl správný, stejně by napadená rozhodnutí neobstála pro procesní vady).

[57] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v letech 2009 a 2010 neohlásil k místnímu poplatku zařízení, na která dopadá žalobou napadené rozhodnutí. Ostatně ani v roce 2011 se necítil povinen podávat ohlášení ohledně přístrojů, na které se vztahuje napadené rozhodnutí, jak plyne z jeho odpovědi na výzvu správce poplatku ze dne 30. 6. 2011. Správce poplatku k závěru o vyměření místního poplatku dospěl na základě změny právního názoru a na základě seznamu technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí.

[58] Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 1. 3. 2011, nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.

[59] Dle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 17/1998 je poplatník povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje do provozu. Poplatník je rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o ukončení provozu výherního hracího přístroje, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

[60] Podle § 145 odst. 1 daňového řádu nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.

[61] V rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 Afs 76/2011-62, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o subsidiární aplikaci daňového řádu na řízení o místních poplatcích. Závěrem napadeného rozhodnutí uvedl, že „[s]myslem subsidiárního použití právních předpisů by totiž mělo být nacházení odpovědi na otázky, na něž samotný předpis, který na použití jiného právního předpisu odkazuje, odpovědi nenabízí, či řešení problémů, které neřeší. Zákon o místních poplatcích je postaven na předpokladu, že při placení místních poplatků obvykle nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi poplatníkem místního poplatku a obecním úřadem, který jej spravuje, ohledně toho, zda má být místní

poplatek uhrazen a v jaké výši. Proto zákon o místních poplatcích obsahuje relativně jednoduchou procesní úpravu. Tu nemohou obce doplnit partikulárními procesními úpravami v podobě obecně závazných vyhlášek (viz citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09), zákonodárce ji však obecně doplnil subsidiárně použitelnou úpravou zákona o správě daní a poplatků, později daňového řádu. Proto ve chvíli, kdy v řízení o místním poplatku, jenž měl být odveden žalobcem, vyvstaly otázky, jež nebylo možno uspokojivě vyřešit, bylo namístě postupovat podle této subsidiární úpravy.“

[62] V nyní souzené věci došlo k vyměření místního poplatku v situaci, kdy žalobce coby povinný subjekt nepodal ohlášení dle vyhlášky č. 17/1998 k jednotlivým zpoplatněným koncovým zařízením za předmětné poplatkové období. Postup žalovaného, resp. správce poplatku však poněkud nelogicky začal až výzvou k prokázání skutečností dle § 92 odst. 4 daňového řádu, tedy výzvou, která je až součástí již probíhajícího řízení. Ani správce místního poplatku nemůže vyměřit místní poplatek mimo jakékoliv řízení, byť toto je s ohledem na úpravu místních poplatků maximálně zjednodušeno.

[63] V dané věci je podstatné to, že poplatek byl vyměřován zpětně v souvislosti se změnou právního názoru správce poplatku. V takovém případě měl a při řádné aplikaci subsidiárního právního předpisu i mohl správce poplatku vyzvat žalobce podle § 145 odst. 1 daňového řádu k podání ohlášení k místnímu poplatku, neboť podání ohlášení je analogická situace k podání daňového přiznání. Jakkoliv daňovým řádem došlo ke korekcím pravidel stanovených § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, tak nedošlo k zásadní změně postavení výzvy k prokázání potřebných skutečností v systému daňového řízení. Výzva podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků se sice stala samostatným ustanovením, ale nadále se vztahuje k probíhajícímu řízení, v němž má sloužit k objasnění projednávané věci.

[64] Na výzvu ze dne 30. 6. 2011 je tak třeba nahlížet jako na prvotní úkon správce poplatku, kterým byl fakticky vyzván žalobce k ohlášení všech zařízení, které by mohly podléhat místnímu poplatku a za které doposud nebyl místní poplatek zaplacen. Zde je ovšem nutno konstatovat, že jako taková by sama tato výzva v zásadě obstála, neboť je dostatečně určitá a zároveň náležitě odůvodněná. Správce poplatku konkrétně identifikoval, jaké informace po žalobci požaduje (počet zařízení a dobu, po kterou byla provozována), jakého typu zařízení se týkají (tedy mimo jiné i videoloterních terminálů), a za jaké poplatkové období. Popsal též důvod změny jeho právního názoru. Žalobce tedy na základě této výzvy musel vědět, k prokázání jaké poplatkové povinnosti je vyzván.

[65] Na tuto výzvu žalobce reagoval způsobem, jímž polemizoval s právním názorem správce poplatku. Uvedl nicméně, že je připraven se správcem poplatku spolupracovat a požádal ho o další specifikaci zařízení.

[66] Jinými slovy správce poplatku v rámci dokazování bez vztahu ke konkrétně označeným zařízením vyzval žalobce, aby sdělil, jaká konkrétní zařízení ve sledovaném období provozoval a žalobce správci poplatku sdělil, že neprovozoval žádná zařízení podléhající ohlášení.

[67] Za této procesní situace přistoupil správce poplatku k užití pomůcek s tím, že poplatník přes výzvu nesdělil, který z povolených výherních hracích přístrojů ve smyslu § 2 písm. e) zákona o loteriích v rozhodném období provozoval. Tento závěr správce poplatku, akceptovaný žalovaným, je však vadný, neboť neodpovídá obsahu odpovědi žalobce na výzvu správce poplatku, v níž sdělil, že si není vědom skutečností, které by měl ohlašovat.

[68] Správce poplatku následně použil seznam zařízení povolených Ministerstvem financí jako pomůcku a vyměřil daň podle pomůcek. K takovému procesnímu postupu však nebyl oprávněn. V případě, že dospěl k závěru, že tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě a že zde jsou skutečnosti, které měl ohlásit správci místního poplatku, pak měl vyvrátit tvrzení žalobce o negativní skutečnosti (neexistenci skutečností k ohlášení) a v tomto smyslu na něj přešlo důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu. Seznam zařízení povolených Ministerstvem financí v tomto případě totiž nemůže být pomůckou, nýbrž je důkazem vyvracejícím tvrzení žalobce o negativní skutečnosti.

[69] Podstatné pro použití pomůcek je i ta skutečnost, že seznam zařízení povolených Ministerstvem financí je důkazem, který vypovídá o celé poplatkové povinnosti žalobce. Důkazy mohou být ve smyslu § 98 odst. 2 písm. a) daňového řádu pomůckami pouze za situace, kdy z provedeného dokazování jako celku nelze sestavit celý a věrný obraz o (v tomto případě) poplatkové povinnosti žalobce. Poté nezpochybněné důkazy o jednotlivostech či dílčích aktivitách žalobce by mohly být užity jako pomůcky pro stanovení poplatkové povinnosti. Nicméně k takové situaci v souzené věci nedošlo. Užitím seznamu zařízení povolených Ministerstvem financí došlo k prokázání úplné povinnosti žalobce a tento seznam poskytl dostatečný prostor pro stanovení poplatkové povinnosti dokazováním.

[70] Užitím seznamu správce poplatku vyvracel (vyvrátil) tvrzení žalobce a měl dále postupovat (zejména v otázce provozu jednotlivých zařízení) v režimu dokazování, nikoliv aplikovat postup stanovení místního poplatku podle pomůcek. Ostatně z § 98 odst. 1 daňového řádu, podle něhož správce poplatku postupoval, vyplývají dvě podmínky k přechodu z dokazování k použití pomůcek. Jedná se nejen o nesplnění zákonné povinnosti daňového subjektu při dokazování, ale též o skutečnost, že v důsledku toho nelze daň stanovit dokazováním. Obdobně, tedy cestou jistého dialogu se žalobcem, by správce poplatku musel jednat též v případě, pokud by postupoval dle § 145 odst. 1 daňového řádu. Svým postupem tak správní orgány znemožnily zejména řádné stanovení poplatkové povinnosti ve vztahu k otázce provozovaných výherních hracích přístrojů. Rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správce poplatku tak trpí i zásadními procesními pochybeními, která nutně vedou k jejich nezákonnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

[71] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, za nezákonná. Proto je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[72] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[73] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. byl na právní služby poskytnuté do 31. 12. 2012 aplikován advokátní tarif ve znění účinném do tohoto data, na právní služby poskytnuté po tomto datu byl aplikován advokátní tarif ve znění účinném od 1. 1. 2013. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby učiněné do konce roku 2012 (převzetí a příprava zastoupení, replika k vyjádření žalovaného ze dne 2. 3. 2012) a jeden úkon právní služby provedený v roce 2013 (účast při jednání soudu dne 3. 12. 2013) a tři režijní paušály, tedy ve výši 2 x 2 100 Kč, 1 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], tedy celkem 8 200 Kč. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je žalobcův advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 722 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 12 922 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. prosince 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu